

HOLBAY LÁSZLÓ

FAKULÓ LÁTKÉP TEPLOMOKKAL

*Ködkép, ha nézed – múltba szitáló homok.
Messze vonul fáradt hegyek kék gerince,
lapuló falvak – játékos ház-limlomok,
felbőt karcolók... Vár és beomlott pince
között végóráik élnek a templomok.*

*Valaha... Kőcsipkébe álmódott tornyok,
ámuló lelket égbe röpítő liftek
(benn a térdeplő tömeg imákat mormog)
hirdetik: a népek valaha még hittek.
„Arany kelyhek, hívők szívével szőtt kelmék...”
(Padok mélyén egy vén miatyánkot hortyog.)
Véres vész idején zsúfolva volt nemrég,
s az Ige porba sújtott pórt, előkelőt.
Ma turista lázong bezárt kapuk előtt:
micsoda mesterek alkotta „műemlék”!*

*Ma tombol a riszálás, a „hastáncos revü”,
s az ifjúság ott vonaglik tompán, vadul.*

*Az utcákra a lámpák hideg fénye hull.
Hasztalan bolyong egy vándor: Jézus nevű,
hirdetve lelki békét, megnyugtató Csendet,
„hogy ne lopjon az, ki eddig még nem lopott...”
De a kapuk bástyáin hiába csenget
egy hajléktalan, elnyűtt, kiveret, elkopott...*